

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η στιγμή εκείνη, η Ματρώνα Πέτροβνα ξαναγίγνε στο κόμμα με πρόσωπο διόλε... Πληγώθηκε; Ρόγχαξε... Μα κρατούσε στά χέρια της ένα μικρό ασεράδιο, απ' τ' όποιο άδειασε με χέρια που έτρεμαν άσφυκράτητα μια σκόνη στά ποτήρια που είχαν πιη αήθη κ' ό στρατηγός... Είχε κατόπιν την δύναμη να τ' ά γεμίσει με νερό, γιατί ό Ρουλιταμπλ, ό όποιος εξακολουθούσε να συγκρατή τόν στρατηγό, δέν μπορούσε να κάνει τίποτε.

—Είπε ίσπκά! τραύλισε ή Ματρώνα κ' έ- άδωσε τό ποτήρια με τή σκόνη στον στρατηγό γιά να τήν πιη. 'Εκείνη ήπιε έπειτ' απ' αυτόν...

Η ήρωική γυναίκα είχε καταβάλει υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά να τρέξει να φέρη τό σωτήριο αυτό άντιδοτό, ένώ οι πόνοι του δηλητη- ρίου της σπάρσαν τα σπάλα....

Έπειτ' από μερικές στιγμές, τόσο ό στρατηγός, όσο κ' αυτή, εί- χαν ξεφύγει απ' τόν άμεσο κίνδυνο. Οί ύπηρετές, με τόν 'Ερμολάι επί κεφαλής είχαν τρέξει. 'Εν τψ μεταξύ είχε φθάσει κ' ό Κουτριάν, ό ό- ποιος μαζί με τή Νατάσα, φρόντιζε γιά τή μεταφορά τόν δέν παρ' ό- λίγον θανάτου του δηλητηρίου στά κρεβάτια τους. Έπειτα άνέβησε κ' ένα απ' τά όργανα του να πάη να φέρη τούς παό κοντινούς γιατρούς που θά έφίσεκε.

Κατόπιν ό άρχηγός της άστυνομίας διευθύνθηκε πρός τό κόμμα, όπου είχε άρήσει τόν Ρουλιταμπλ. Μα ό Ρουλιταμπλ δέν βρισκόταν πειύ εκεί και ή μπουιλια με τή βότκα, καθώς και τά ποτήρια, απ' τί όποια είχαν πιη, είχαν ξεφανώση. Ρώτησε τότε τόν 'Ερμολάι, ό ό- ποιος στεκόταν λίγα όρθια παό πέρα, κι είχε γίνει ό νεαρός Γάλλος κ' ό έπιστάτης του άπάντησε, ότι είχε φύγει, παίρνοντας μαζί του τή μπουιλια και τά ποτήρια.

Ό Κουτριάν άρχισε να βλαστη- μάη και λίγο έλειψε να χυνηθή τόν φτωγό 'Ερμολάι, ό όποιος είχε έ- παρθεί απ' τό πρόγρια.

Τότε ό 'Ερμολάι που ήταν πολύ περίηφανος, τού άπάντησε ότι είχε θελήσει να έμποδίση τόν νεαρό Γάλ- λο να πάρη τή μπουιλια και τά πο- τήρια, μα εκείνος του έδειξε ένα χαρτί της άστυνομίας, στό όποιο ό ίδιος ό Κουτριάν έγραφε πως δ' τι έκανε ό Ρουλιταμπλ ήταν καλά κα- νονόμενο...

III

Ο ΓΕΡΟ ΑΛΕΞΗΣ

Ό Κουτριάν άνέθηκε άμέσως στό άμάξι του που τόν περιέφερε στην πόρτα κ' έδωσε διαταγή στον άμα- ξά να ξαναγύρηση στην Πετρούπολι.

Στόν δρόμο κουνέντασε γιά μία στιγμή με δυό - τρεις μικρούς άσ- τυνομικούς, οι όποιοι του έδειξαν καά διεύθυνση είχε ακολουθήσει ό Ρουλιταμπλ. Τό άμάξι του Κουτρι- άν πήρε κ' αυτό τήν ίδια διεύθυνση και σε μία γωνία ό άρχηγός της ά- στυνομίας στάθηκε άκριτά τυχερός γιατί είδε τόν Ρουλιταμπλ στό βά-θος ενός άλλου άμαξιού. Ό Ρουλι- ταμπλ, έδινε γροθίες στη ράχη του άμαξιά γιά να τόν κινή να προχωρή γρήγορα, συγχρότως δέν έπαισε να τού φωνάζη με όλη του τήν δύναμη μα απ' τίς λιγοστές ρωσικές λέ-ξεις που είχε μάθει: «Ναίίεβα! Ναίίεβα!» ('Αριστερά! 'Αριστερά!'). Μα δέν ύπήρχε κανείς λόγος να τό λήη αυτό, γιατί ό μόνος δρόμος ή- τανε άριστερά, δεξιά βρισκόταν τό ποτάμι. Σε λίγο τό μικρό άμάξι του Ρουλιταμπλ, τρέχοντας άγγιχούδις πάντοτε, μπήκε σ' ένα έλλεινό και κωκιστορμένο δρομάκο της διάση- γους Αικατερίνης. Ήταν ή όδός

«Φαριμακίων», στην όποία όστόσο κανένα φαριμακείο δέν ύπήρχε. Μπαρος στό όποιο ό Ρουλιταμπλ σταμάτησε τό άμάξι του. Σχέδον συ- γρηφότερο άνεγοήτισε τόν άρχηγό της άστυνομίας, χωρίς νά σπάη κ' άν, τού φώναζε :

— Ά, έσείς είσθε! 'Ακολουθήστε με! Ό Κουτριάν είδε ότι ό Ρουλιταμπλ κρατούσε στό χέρι του τή ποια ήταν ή άλλόκοτη έκφραση του προσώπου του. Προχώρησε μαζί του σε μία αήθη, στό βάθος της όποίας άκούσε τό θρόκμο μαγαζι του βοτανολόγου. — Μα! Έκανε ξαφνιασμένος ό Κουτριάν, έβρετε τόν μαζουράν 'Αλέξη;

Ό Ρουλιταμπλ δέν τού άπάντησε. Τό μαγαζι, μέσα στό όποιο μπήκαν, ήταν τό πιο παλιό και σπασμένο που θά μπορούσε να φανταστή κανείς. Άπό τό παλιό άπαι- σα σε μέσα από ξερά χόρτα, κρεμόντουσαν παλιές μπότες ποζουά και κατασφάρες άγάνωτες, προθίες, παλιά ροζια, γοίνες — θα ό πο- νηή κατάστασι — άρώμα και δαντέλλες και παλιά καλά γυναικεία ύπήρχαν εκεί. Μα από παντού απ' τά κουνέλια κ' απ' τά παζουράκια, απ' τίς παλιές βυζαντινές εικόνας κ' απ' τίς διάφορες παλι- λίες γεμάτες χρωματιστά ύφρα, ξεπροβέλλαν τά χόρτα και τά βότανα. Τέλος, σε μία γωνία του άπέκρυτο και σκοτεινό μαγαζιόκι, σκο- στά σ' ένα εικονοστάσι που τό φώτιζε τό καντήλι του, ένας άρα- προσευχόταν. Είχε γενειάδα και μαζουρά μπαλιά, που τούπεσαν στον ώμο, κ' ήταν ντυμένος όπως οι παλιοί Ρώσσοι χωριάτες. Όταν τελείωσε τήν προσευχή του, σημάδθηκε απ' τή γωνιαλικία του να βλεπόντας τόν Ρουλιταμπλ, έτρέξε και τούφώριζε τό χέρι.

— Μα! 'Εδώ πάι, μικρό μου; τού ειπε γαλλικά. Πάι με φέρεις σήμερα κανένα δηλητήριο; Νά δης που ή ιστορία αυτή θά μαθευτή κι ή άστυνομία...

Έκείνη τή στιγμή στάθηκε άσ- τομα. Είχε δη πύ απ' τόν Ρουλι- ταμπλ, μέσα στό μουσούδι, τόν Κουτριάν. 'Αναγώρισε τόν άρχηγό της άστυνομίας και τρέμοντας βίος κάνοντας τό στανού του, προχώρη- σε ως σ' αυτόν κ' έπαιε γουα- στός.

Τού κόνον ό Ρουλιταμπλ προσπα- θούσε να τόν σπρώξει. Ό μαζου- ρά έλεγε με τήν άτελείωτες μετά- νοιες μπαρος στον άρχηγό της άσ- τυνομίας. Ήταν βέβαιος πως θά πάει εκεί γιά να τόν συλλάβη. Τέ- λος, καθήσυχασε, άκούγοντας τίς διαβεβαιώσεις του Ρουλιταμπλ ότι Κουτριάν δέν είχε πειε εκεί γιά να τού κινή κακό. Άκριμα περισηφώ- τον καθήσυχασε τ' άνοχητόν του γέλιο του άρχηγού της άστυνομίας.

Τότε ό Κουτριάν θέλησε να μάθη πως ό Ρουλιταμπλ γνώριζε τόν πε- ρίημο αυτόν βοτανολόγο της Πε- τρούπολεως. Και να τί του άπάντη- τρεσε με δυό λόγια ό νεαρός γενη- τερ :

Ό γέρο 'Αλέξης όταν ήταν παύ- μα νέος, είχε πάει με τό πόδι απ' τή Γαλλία γιά να σπουδάση φαριμακεία, επειδή τού άρεσε πολύ ή έσ- τήρη αυτή. Μα, αλλόκοτο τού έλειπαν τά μέσα και δέν κατούφισε σπουδέ να μάθη τό δίπλωμα του. Ά- πελμασμένος στό τέλος, παράησε τίς σπουδέ του κ' έγινε βοσκός σε κάποιο ύπαιθρο φαριμακείο της ασ- τυνομίας Ντόε- Ντάι. Έμεινε εκεί έβουσι διάβλητρα χρόνια. Μα τότε ό προϊστημένος του άνακατέηρε σε μία ύπθεση λαθρεμπορίου γυ- ρε κατόπιν και συνέληθη μαζί με τόν βοσκό του. Μα ό Ρουλιταμπλ, ό όποιος άποκάλησε αυτή τήν ύπθε- σι, άποδείξε ότι ό βοσκός 'Αλέξης ήταν άθώος κ' ότι άγνοούσε τίς έ- ποπτες δουλειές του προσηφωμέ- νου. Ήταν στή δίκη παό έπαυκότος κ' άποδείξε, κ' από τότε ή

ΕΠΕΣΕ ΓΟΥΑΤΟΥΡΑ...

γνωμοσύνη του προς τόν Ρουλιταπιλ ήταν άπεραντη. Μετά την από-
ψη του, ο 'Αλέξης ξαναγύρισε στη Ρωσία καί με τις οικονομίες του
δύνατο τό περίεργο μαγαζι, μέσα στό όποιο είχαν μπι ή Ρουλιταπιλ
ο Κουριάν.

Όταν ο 'Αλέξης συνήλθε κάτωσ από την ταροχή του, ο Ρουλι-
ταπιλ τού ειπν :

— Μαρίστα ! 'Αλέξη, σάς φέρνω πάλι δηλητήριο, μά δέν έχετε νά
φορηθήτε τίποτε άφού ή αυτού έξοχότης ο άρχηγός της άστρινωμίας
ένε μωδόν μου. 'Ακούστε τι θά κάνετε. Θά μάς πίνε τι δηλητήριο πε-
νήσαν αυτά τά ποτήρια καί περιέχουν άξίαμ αυτή ή μισοτία κ' α-
ντίστοιχα τά μισοκαλά ;

— Τι έν' αυτό τό μισοκαλά ; ρώτησε ο Κουριάν, βλέποντας
τόν Ρουλιταπιλ νά βγάξη από την τσέπη του ένα μικρό σφραγισμένο
μισοκαλά ;

— 'Εβαλα μέσα σ' αυτό τό μισοκαλά τή βότκα πού είχαν τά
ποτήρια της Νατάσας καί τό δικό μου καί την άσκα δέν άγγίζω
ποτέ μου.

— 'Ώστε έσάς θέλησαν νά δηλητηριάσουν, Θεέ μου ; φώναξε ο
γέρο 'Αλέξης καταλίητος.

— 'Όχι ! 'Όχι έμένα ! απάντησε ο Ρουλιταπιλ νευριασμένος. Κά-
μετε αυτό πού σάς ειπα. Θά εξετάσετε άκόμα καί τις δυο αυτές λε-
πίτες...

Κι έβγαλε από την τσέπη του
δυο πετσέτες λερωμένες.

— 'Όραία, ειπε ο Κουριάν. Τά
σφραγίζετε δια...

— Ένε ή πετσέτες τού στρατη-
γού καί της γυναίκας του !...

— Καλά ! Καλά ! Κατάλαβα !...
είπε ο άρχηγός της άστρινωμίας.

— Καί σν, 'Αλέξη, κατάλαβες ;
είπε ο ρεπόρτερο. Πότε θά έχοντε
τό αποτέλεσμα των αναλύσεων σου ;

— Σε μά ώρα, τό πολύ.

— Περιήρμια ! Έκανε ο Κουριάν.
Τώρα δέν ενε ανάγκη νά σου πώ
ήν πρέπει νά χρηστήσης τή γλώσσα
σου καί νά μίν πής σέ κανένα τί-
ποτε... Θά σου άρψω εδω έναν ά-
πό τούς ανθρώπους μου. Θά μάς
γυρίσει τό αποτέλεσμα των αναλύ-
σεων, θά τό σφραγίσης καί θά μάς
τό στείλεις μ' αυτόν στό άρχηγείο
της άστρινωμίας. Σήμεροναι ; Σε μά
ώρα !...

— Σε μά ώρα, έξοχώτατε !
'Ο Κουριάν κ' ο Ρουλιταπιλ
όρσαν έξω, ένδ ο γέρο 'Αλέξης
όσο άκαλόηθης, ίσοκλινημένος ως
την γη !

'Εξω, ο Κουριάν άνέβασε τόν
Ρουλιταπιλ στό άμάξι του. Μα ο
νεωρός ρεπόρτερο ήταν τώρα κατά-
λωμος κ' ούτε άπαντούσε καθόλου
σως έρωτησεις τού Κουριάν. Στο
πέλος, ο άρχηγός της άστρινωμίας,
τόν ρώτησε ξαφνιασμένος :

— Μά τι έχετε λοιπόν ;

— Έγω, τού απάντησε ο Ρουλι-
ταπιλ, ο όποσος δέν μπορούσε πιά
νά κρηνη την άγωνία του, έχω...

Μά δέν βλέπετε, λοιπόν, ότι ο δη-
λητηριαστής δέν σκοτώθηκε καί ότι εξακολουθεί τό έργο του ; 'Εγινε
όσοσ άφορητή νά σκοτωθή ένας άδώς !...

— 'Όσο δέν ενε γιβε δέβασις μ' αυτό, μίν απέλπιασθε, φτωχέ
μου φίλε...

— Κι' όμως ή άγωνία αυτή μου σφίγγει την καρδιά...

Και παρήγαμ, ήταν τσή ή άγωνία τού νεωρού ρεπόρτερο, ώστε ο
Κουριάν τόν χάιδεσε μέ συμπόνια. Μα αυτό δέν παρηγορήσε τόν
Ρουλιταπιλ... Τι φρονη, άλήθεια, έν ο δηλητηριαστής ήταν άλλος
από τόν Μιχάλη Κορσακώφ !... 'Αν δέν ήταν τό δικό του χέρι αυτό
πού έλαμ επί ο Ρουλιταπιλ κ' ή Ματρένα κατά την μυστηριώδη νύ-
κτα... 'Αν ο Μιχάλης ήταν άδώς !... 'Ό ! τότε σίγουρα ο Ρουλι-
ταπιλ φ' αυτοκτονούσε...

Τώρα τού ξανααχόντουσαν πάλι στη μνήκη τά τρομερά λόγια πού
ένε άναλλάξει μέ τή Νατάσα καί βούσαν μέσ σ' αυτά του. «Θέ-
λω νά τό πιστέρω ! τού ειπε πη. Θέλω νά τό πιστέρω γιά σάς πώς ο
Μιχάλης έν' ένοχος, φτωχό μου παιδί !»

Και τά άλλα λόγια της πού ήταν πού τρομερά άκόμη : «Μπορεί
αυτό πού θέλησε νά δηλητηριάση τόν πατέρα
μου νά μ' ή μπιχε άπ' τό παρόν θ υ ρ ο...». 'Έκανε τότε τόν γεν-
ναίο απουσιάζει σ' αυτή την ισόθεσι... Μα τώρα, τώρα πού ο δηλητη-
ριαστής εξακολουθούσε τό έργο του, ένδ ο Μιχάλης Κορσακώφ ήταν
νεωρός !...

— 'Ό ! από πού μπορούσε νά προέχεται αυτό τό δηλητήριο !...
Και πώς ήταν ο δηλητηριαστής ;

'Ό ! ήταν τρομερά !... Ν' άμφιβάλλει αυτός, ο Ρουλιταπιλ, σέ μά
ισόθεσι μάλαστα πού ένας άνθρωπος είχε σκοτωθή έξ άτίας του !...

'Ό ! τό μαγαζιό αυτό ήταν πού τρομερό άπ' τόν θάνατο...

Όταν έφθασαν στην άστρινωμία, ο Ρουλιταπιλ πήδηξε από τό ά-
μάξι τού Κουριάν καί, χωρίς νά τού πη λέξι, μπήκε σ' ένα άλλο ά-
μάξι πού περιέφερε άπό κει άδειαν, διατάζοντας τόν άμαξά νά τόν
όδηγήσει πάλι στόν γέρο 'Αλέξη. Δέν μπορούσε πιά νά περιμένη.
Αυτό ήταν άνωτερο τών δυνάμεών του. Όταν έφτασε στό μαγαζιό τού
'Αλέξη, είδε τόν άστρινωμά πού είχε άρπάσει εκεί ο Κουριάν νά τόν
κατάξη κατάληητος.

'Ο Ρουλιταπιλ διέσχισε σάν άστραπή την αυλή. 'Ο γέρο 'Αλέξης,
όταν μπήκε μέσα, βρισκόταν στό βάθος τού εργαστηρίου του. Μα ένα
άλλο πρόσωπο, τό όποιο ο ρεπόρτερο δέν άναγνώρισε άμέσως, τραβήξε
τόν προσοχή του.

Μέσα στό μισοκατάδο τού μαγαζιού ένας άντρας ήταν σημει-
ώς μελαγχολικά μπρός στό εικονοστάσι καί προσευχόταν. 'Επειτ' ά-
πό λίγο σηκώθηκε βιάζοντας έναν βαθό στενωπό καί τότε ο Ρουλι-
ταπιλ άναγνώρισε στό πρόσωπο τόν Βόρο Μουραζώφ.

Είχε μπροστά τόν τόν νεωρό άξιωματικό, τού όποιοι είχε θηριάσει
άλλοτε την χάρι καί την κομφορτία στη βόλτα Τρεμισασώφ. Μα τού-
σο ο Βόρος δέν φροσσε πιά τή στολή του, κ' ένα παλιό έπανοφόρι
ήταν οργμένο στους ώμους του. Μιά ρεσιμωιλικά με κατεβασιένα
μπαρ έβουθε τό μισό πρόσωπό του.

Πόσο είχε αλλάξει μέσα σέ λίγες
ήμέρες ;

Μά τι έκανε κει ; 'Η παρουσία
του στενωπούσε τόν Ρουλιταπιλ.
Μά δέν μπορούσε νά τόν άπορήνη.

— Μπ ! 'Εσείς είσθε, κίριε Ρουλι-
ταπιλ ; είπε ή θλιβερή φρονή άνα-
γνωρίζοντας τόν ρεπόρτερο. Πώς
έδω ;

— Μπ ! Έκανε κ' ο Ρουλιταπιλ.
Σεις, κίριε Βόρι ; 'Α ! δέν περιέμενα
νά σας όρα έδώ...

— Γιατί, κίριε Ρουλιταπιλ ; Ζέ-
ρετε, βρούμε κινείς τά πάντα έδώ...
Νά δυο περιήρμεις εικόνες άπ' τό
'Άγιο 'Όρος...

— Κάνετε λοιπόν συλλογή εικό-
νων ;

— Θεέ μου ! είπε ο Βόρος, μα-
ζεύω εικόνες όπως όλος ο κόσμος.
Ξέρετε, ιστέβαλα την παρατήριση μου
από τόν στρατό κ' άποφάσινα νά
χάσω ένα μεγάλο ταξείδι. Πριν φύ-
γω ήρθα έδώ γιά νά πάρω μερικά
μικροτάγματα νά τ' άρψω ως έν-
θύμια στους φίλους μου.

'Εξάρνα ο Βόρος άλλαξε τόνο φρο-
νης καί σάν νά πηγύτανε από λυγ-
μούς, ειπε στόν Ρουλιταπιλ :

— 'Αλήθεια, κ Ρουλιταπιλ, πέ-
σε ; μου, πέστε μου, νομίζετε πώς ή
Νατάσα μ' άγαπάει ;

— Είμαι δέβαιος γι' αυτό, κ Βό-
ρι, δεβατώτατος !

— Κι' έγώ είμαι δέβαιος, μά δέν
ξέρω πιά τί νά σκεφτώ... Μ' άρέ-
νει νά νάτω χωρίς νά προσπαθί νά
μέ χρηστήση, χωρίς νά μου πη ένα
λόγο έλάδας.

— 'Α ! είπε ο γέρο 'Αλέξης, 'Εσύ είσαι πάλι, μικρέ μου ;

- Και πού θά πάτε ;
- Στο 'Όρελ, έκει όπου την είδα γιά πρώτη φορά.
- Καί ή Νατάσα έχει ενά κει ;
- Δέν είχα κανένα λόγο νά τής τό κείνο.
- 'Ε, τότε μίν απέλπιασθε, κ Βόρι. 'Εγώ βλέπω τό μέλλον
σας πώς ενε γεγάτο έλαδες...
- 'Ό ! έν ήταν άλήθεια αυτό πού λέτε ! Είμαι εύτυχής πού σας
συνάντησα. Δέν θά ξεχάσω τά λόγια σας, τά παρηγορητικά λόγια
σας. Είχαρωτό, κ Ρουλιταπιλ, χαίρετε.
- Χαίρετε, κ Βόρι !
- Και καθώς ο Βόρος διευθυνόταν πρds την πόρτα, ο Ρουλιταπιλ
έστρεψε πρds τό βάθος όπου ο γέρο 'Αλέξης βρισκόταν σκεμνιένος πά-
νω άπ' τά χονιά του. 'Ακούοντας τόν θόρυβο πού έκανε ο ρεπόρτερο,
γίρισε τό κεφάλι τόν πώς καί τού ειπε :
- 'Α, ένδ εσαι πάλι, μικρέ !
- Λοιπόν ; Έκανε μέ άγωνία ο Ρουλιταπιλ.
- Λοιπόν μη βιάζεσαι τόσο. Μόλις πρόφθασα νά εξετάσω τις δυο
πετσέτες.
- Λοιπόν ; Λοιπόν ; Μά, γιά την άγίατη τού Θεού !
- 'Ε, λοιπόν, ανακάμνω πάλι θθειούχο άρεσε
νικ ο.

(Ακολουθεί)